

**Τὰ Δύο Μεγάλα Μυστήρια τῆς Πίστεώς μας:
Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος
καὶ ἡ Ἄχραντος Θεοτόκος**

*«Λάμπσον καὶ ἡμῖν τοῖς ἀμαρτωλοῖς
τὸ Φῶς Σου τὸ αἴδιον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
Φωτοδότα, δόξα Σοι!»*

*† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἰωρῶπου καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ*

ΜΕΣΑ στὸν μῆνα Αὐγουστο ἐορτάζει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία τὶς δύο γνωστὲς μεγάλες Ἑορτές, τὰ δύο Μεγάλα Μυστήρια τῆς Πίστεώς μας: τὴν Δεσποτικὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος μας καὶ τὴν Θεομητορικὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας μας.

Εἶναι δύο Ἑορτές, οἱ ὁποῖες ἐκφράζουν ἄριστα καὶ μὲ μοναδικὸ τρόπο τὸ Ὁρθόδοξο Ἦθος καὶ Δόγμα καὶ τονίζουν ἐμφαντικὰ τὴν διαφορὰ μας ἀπὸ τὴν ἑτερόδοξη Δύσι.

Ἡ θεανθρωποκεντρικὴ Ὁρθοδοξία μας ἐβίωνε ἀνέκαθεν, μὲ τρόπο πράγματι συγκλονιστικό, ἰδίως στὸ πρόσωπο τῶν Ἱερῶν Ἠσυχαστῶν, τὴν ἐπικοινωνία καὶ ἔνωσι τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Πλάστη του.

Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπρόσιτος καὶ ἀμέθεκτος κατὰ τὴν Οὐσία Του, ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἐνωθοῦμε μαζί Του καὶ νὰ θεωθοῦμε διὰ μέσου τῶν ἀκτίστων Ἐνεργειῶν Του.

Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ τόσο στὴν Θεία Μεταμόρφωσι τοῦ Σωτῆρος μας, ὅσο καὶ στὸ Μυστήριο τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἀποκαλύπτονται πλήρως καὶ ἐνεργεῖα οἱ ἔσχατες δυνατότητες τῆς φύσεώς μας, ἢ ὁμοιώσис μας μετὰ τὸν Θεό: ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μεταμορφώνεται ἐν Χριστῷ καὶ γίνεται κατὰ χάριν ἄκτιστος, κατὰ χάριν θεός, ὅλος θεός «πλὴν τῆς κατ' οὐσίαν ταυτότητος».

Ἡ πανύμνητος Μητέρα τοῦ Θεοῦ, «ἡ τεκοῦσα τῶν πάντων ἁγίων ἁγιώτατον Λόγον», γίνεται δοχεῖο τῆς Θεότητος, μεταμορφώνεται καὶ στὸ ἐξῆς, κατέχουσα τὰ «δευτερεῖα τῆς Τριάδος», μετὰ τὶς πανίσχυρες πρεσβεῖες Τῆς εἶναι ἢ «πιστοῦς Κυρίῳ ἀρμόζουσα»!

* * *

ΜΕΣΑ στὴν Ἁγία μας Ὁρθοδοξία, ὅπου εὐρίσκεται ὅλος ὁ Θεάνθρωπος Σωτήρας μας ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἢ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὅλος ὁ ἄνθρωπος, μεταμορφώνονται καὶ εἶναι ἄξια τιμῆς καὶ εὐλαβείας.

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας γινόμεθα ναοὶ Θεοῦ! Τὸ ὑπερφυεῖς αὐτὸ καὶ σωτήριον γεγονός ὑπογραμμίζεται ἰδιαίτερα στὶς δύο μεγάλες Μνήμες, στὰ δύο Μεγάλα Μυστήρια τοῦ Αὐγούστου καὶ γι' αὐτὸ ἢ εὐλάβειά μας σὲ αὐτὲς εἶναι θερμοτάτη.

Ἡ ἑτερόδοξος Δύσις δυστυχῶς ἀγνοεῖ πεισματικὰ τὶς ἀνωτέρω ἀλήθειες· τοιουτοτρόπως, πίπτει σὲ πελάγη πλάνης καὶ διαστροφῆς ἀπεριγράπτου, ἐφ' ὅσον ἔχει υἱοθετήσῃ θεολογικὲς καὶ ἀνθρωπολογικὲς δοξασίεις ξένες πρὸς τὴν ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀφ' ἐνός, ἢ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου ὑποτιμᾶται ἢ παρερμηνεύεται ἢ παραγνωρίζεται, ἐφ' ὅσον πιστεύεται ὅτι δῆθεν ὁ Θεός εἶναι μόνο καθαρὰ Οὐσία καὶ δὲν ἔχει ἄκτιστες Ἐνέργειες· τοιουτοτρόπως, ὁ ἄνθρωπος ἀδυνατεῖ νὰ κοινωνήσῃ μετὰ τὸν Πλάστη του, νὰ θεραπευθῇ, νὰ φωτισθῇ καὶ νὰ μεταμορφωθῇ ἐν Χριστῷ, ἢ δὲ ὅλη χριστιανικὴ ζωὴ καταντᾷ ἕνας νοσηρὸς ἠθικισμὸς καὶ μία ἀπελπις λογοκρατία.

Ἐφ' ἑτέρου, ἀσεβεῖ πρὸς τὴν Παναγία μας, ὥστε ἡ ἀπὸ ὑπερευλάβεια τὴν κηρύσσει *ἰσόθεο* (Παπισμὸς) ἢ – ἀπὸ ἀντίδρασι – τὴν καταβιβάζει στὰ ἐπίπεδα μιᾶς *ἀσήμου γυναικός*, ἡ ὁποία δῆθεν δὲν ἐβίωσε ποτὲ τὴν ἄνοδό Της στὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως, διὰ τῆς Σαρκώσεώς τοῦ Λόγου, ἀλλ' ἐτράπη στὴν πεζότητα τῶν συζυγικῶν καὶ οἰκογενειακῶν *τέρψεων!* (Προτεσταντισμὸς).

Ἄν ὁμως ἡ Θεοτόκος δὲν ἐθεώθη, δηλαδὴ δὲν ἐγίνε διαρκὲς σκῆνωμα τοῦ Ἐνυποστάτου Φωτισμοῦ, τότε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἡ Μήτηρ τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἡ Πρώτη μετὰ τὸν Ἔνα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀδυνατεῖ νὰ εἶναι ἡ Ὁδηγήτριά μας πρὸς τὴν θέωσι.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἐδίδαξαν ἀπλανῶς τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο ὀφείλουμε νὰ βιώνουμε *ἡσυχαστικὰ* καὶ *εὐχαριστιακὰ* τὰ μεγάλα Μυστήρια τῆς Πίστεώς μας καὶ νὰ ψάλλουμε μὲ ἀπαθῆ ζῆλο: «Ἄλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν...».

Εἶθε ὁ Χριστὸς μας, μὲ τὶς πρεσβεῖες τῆς γλυκυτάτης μας Μητέρας Παναγίας, νὰ μεταμορφώσῃ τὴν ὑπαρξί μας καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ τῆς ὀράσεως τοῦ Ἀκτίστου Φωτὸς καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι!

*† Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος,
6/19.8.2006*

